

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. V. T.,** zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2017, č. j. KRPA-257595-41/ČJ-2017-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2018, č. j. 1 A 111/2017 – 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Ustanovenému zástupci stěžovatele, Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Včasně podanou kasační stížností brojí žalobce, jakožto stěžovatel, proti shora označenému rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) Městského soudu v Praze

(dále jen „městský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované (dále jen „rozhodnutí žalované“).

[2] Žalobou napadeným rozhodnutím žalované byla podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), v pořadí již podruhé prodloužena (tentokrát o 21 dní) doba zajištění stěžovatele, která byla původně stanovena rozhodnutím žalované ze dne 16. 7. 2017, č. j. KRPA-257595-23/ČJ-2017-000022, a následně poprvé prodloužena rozhodnutím žalované ze dne 8. 8. 2017, č. j. KRPA-257595-37/ČJ-2017-000022.

[3] Z odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že stěžejním bodem žaloby bylo namítané překročení maximální doby 6 týdnů zajištění, stanovené čl. 28 odst. 3 pododst. 3 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „dublinské nařízení“). Městský soud žalobu neshledal důvodnou, neboť v projednávané věci byla podána žádost o zpětné převzetí stěžovatele do Slovenské republiky dne 19. 7. 2017 se stanovením lhůty pro odpověď do 2. 8. 2017. Poté, co byla dne 7. 8. 2017 opětovně Slovenské republice zaslána žádost o převzetí žalobce, došlo tam k přehodnocení stanoviska a dne 21. 8. 2017 byl dán souhlas s přijetím stěžovatele Slovenskou republikou. Městský soud konstatoval, že Česká republika má na realizaci předání stěžovatele do odpovědného členského státu v souladu s uvedeným ustanovením dublinského nařízení dobu 6 týdnů od akceptace žádosti, tj. do 2. 10. 2017. Dne 1. 9. 2017 bylo správnímu orgánu opětovně doručeno oznámení o průběhu dublinského řízení, ve kterém se uvádí, že dne 31. 8. 2017 bylo stěžovateli předáno rozhodnutí o jeho předání do odpovědného členského státu podle dublinského nařízení. Stěžovatel měl poté 15 dní na podání žaloby proti danému rozhodnutí. Podle názoru městského soudu tedy nedošlo k nezákonnému prodloužení doby zajištění a napadené rozhodnutí žalované bylo vydáno v souladu s dublinským nařízením. Počátek šestitýdenní lhůty pro přemístění totiž nelze vztáhnout k negativní odpovědi Slovenské republiky, nýbrž, v souladu s čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení, k okamžiku implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti označil kasační důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stížnost tedy staví na tvrzené nezákonnosti napadeného rozsudku, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem.

[5] V konkrétní rovině stěžovatel namítá, že i v případě, že by Slovenská republika odpověděla na prvotní žádost o převzetí stěžovatele až v poslední den lhůty, resp. pokud by byl dán předpoklad pozitivní odpovědi pro absenci jakéhokoli vyjádření, odvíjel by se počátek maximální šestitýdenní doby pro zajištění stěžovatele právě ode dne 3. 8. 2017, a její konec by tak připadl na 13. 9. 2017. Navzdory tomu bylo rozhodnutím žalované prodlouženo zajištění stěžovatele i přes posledně uvedené datum. Tento postup žalované nemůže být odůvodněn ani remonstračním řízením, neboť zákonné limity pro zajištění cizince vyplývající z dublinského nařízení jsou na remonstračním procesu nezávislé.

Stěžovatel v tomto odkazuje na čl. 5 odst. 1 a 2 nařízení Komise č. 1560/2003/ES, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 343/2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „prováděcí nařízení“). Ostatně také současnému dublinskému nařízení předcházející nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin II“), v čl. 18 odst. 1 a 6 počítalo s odlišnými lhůtami pro jednotlivé fáze dublinského řízení, přesto i v této původní právní úpravě bylo zjevně počítáno s tím, že je třeba dublinské řízení provést v obecných lhůtách.

[6] Stěžovatel dále rozvádí, že jakkoli bylo nařízení Dublin II později nahrazeno současným dublinským nařízením, výše zmíněné prováděcí nařízení (č. 1560/2003/ES) obdobným způsobem nahrazeno nebylo. Jelikož současně nedošlo k jeho explicitní derogaci, zůstalo i nadále v platnosti. Ustanovení § 28 odst. 3 dublinského nařízení neupravuje vliv remonstrace na maximální možnou délku zajištění cizince. Za takové situace je podle stěžovatele třeba vycházet z prováděcího nařízení, a tedy odmítnout výklad, který by umožňoval prodloužení lhůt pro zajištění cizince nad rámec lhůt uvedených právě čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení. Podle stěžovatelova názoru tedy v případě zahájení remonstrace nelze prodlužovat zajištění cizince nad maximální limit šesti týdnů. Doba mezi negativním vyjádřením Slovenské republiky a novou (pozitivní) odpovědí, která může podle prováděcího nařízení trvat až pět týdnů, by totiž fakticky prodlužovala dobu zajištění o další úsek, což je s ohledem na explicitní navázání zajištění na dobu pro podání žádosti o převzetí cizince (v délce jednoho měsíce) a pro realizaci předání cizince počítané od explicitního nebo implicitního souhlasu dožádaného státu (v délce šesti týdnů) zcela nepřípustné.

[7] Žalovaná nevyužila svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

[8] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud předesílá, že zásadně je vázán v kasační stížnosti uplatněnými důvody. Výjimkou z tohoto pravidla jsou vady napadeného rozhodnutí či jemu předcházejícího řízení, ke kterým je povinen přihlédnout i nad rámec vznesené kasační argumentace podle § 109 odst. 4 s. ř. s. Ačkoli tedy stěžovatel nenamítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud podotýká, že posouzení důvodnosti stěžovatelovy žaloby je v odůvodnění napadeného rozsudku zachyceno nanejvýš strohým způsobem, když na podrobnou žalobní argumentaci městský soud reaguje pouze v odst. 17, kde konstatuje, že *„je zřejmé, že nedošlo k nezákonnému prodloužení doby zajištění a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s dublinským nařízením. Počátek 6 týdenní lhůty pro přemístění nelze vztáhnout k negativní odpovědi Slovenské strany, avšak v souladu s čl. 28 odst. 3 dublinského nařízení počíná běžet lhůta od okamžiku implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu. Soud se proto domnívá, že napadeným rozhodnutím*

nedošlo k překročení lhůty pro zajištění, jak předpokládá právě čl. 28 dublinského nařízení.“ Jak bude uvedeno níže, Nejvyšší správní soud shledal uvedený právní názor městského soudu správným. To ovšem nemění nic na skutečnosti, že se městský soud náležitě nevypořádal s žalobní argumentací, na směřující k opačnému právnímu závěru. Nejvyšší správní soud konstatuje, že odůvodnění napadeného rozsudku je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj není zcela zřejmé, proč městský soud považoval precizovanou žalobní argumentaci stěžovatele za nedůvodnou. Přesto Nejvyšší správní soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozsudku, a to se zřetelem k zásadě procesní ekonomie. Nic totiž v řízení o kasační stížnosti nebránilo tomu, aby na základě přednesené kasační argumentace posoudil správnost městským soudem zaujatého právního názoru jako takového, když městský soudem do značné míry opomenutá žalobní argumentace byla následně obsahem kasační stížnosti.

[11] Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je rozhodné zodpovězení právní otázky, zda prodloužení doby zajištění stěžovatele rozhodnutím žalované bylo v souladu s čl. 28 odst. 3 pododst. 3 a 4 dublinského nařízení, jež stanoví, že „[p]*okud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně* (zvýraznění doplněno Nejvyšším správním soudem).“

[12] Nejvyšší správní soud přisvědčuje stěžovateli v tom, že přijetím dublinského nařízení nedošlo k derogaci prováděcího nařízení. Totéž ostatně konstatoval Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“) v bodě 73 rozsudku ze dne 13. 11. 2018, ve spojených věcech C-47/17 a C-48/17 (dostupný z www.curia.europa.eu), kde uvedl, že „[v]*zhledem k tomu, že účelem prováděcího nařízení je v souladu s bodem 1 jeho odůvodnění zajistit účinné provádění nařízení Dublin II, které bylo zrušeno a nahrazeno nařízením Dublin III, musí být toto ustanovení* (č. 5 odst. 2 prováděcího nařízení, pozn. NSS) *vykládáno v souladu s ustanoveními nařízení Dublin III a s jeho cíli.*“

[13] V prvé řadě je z hlediska terminologického třeba uvést na pravou míru, že se nejedná o „maximální délku zajištění“, nýbrž o dublinským nařízením stanovenou dobu, během které musí být realizováno přemístění cizince z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu. Předmětné upřesnění uvádí Nejvyšší správní soud ke zdůraznění toho, že doba šesti týdnů je stanovena k realizaci přemístění do příslušného státu, tj. do státu, jehož příslušnost již byla definitivně určena podle jiného ustanovení dublinského nařízení. Nejvyšší správní soud proto považuje za neudržitelný stěžovatelem prezentovaný výklad, podle kterého by se měla maximální doba pro realizaci přemístění cizince do příslušného členského státu odvíjet od sdělení negativní odpovědi dožádaného členského státu, neboť v takovém případě nelze o dožádaném členském státu bez dalšího uvažovat jako o příslušném členském státu; dožadující členský stát totiž stále disponuje možností podat žádost o nové posouzení dle § 5 odst. 2 prováděcího nařízení, a to ve lhůtě

3 týdnů od obdržení prvotní zamítavé odpovědi. Jestliže dožadující členský stát takovou žádost podá, vznikne dožadovanému členskému státu povinnost odpovědět na ni do dvou týdnů. Teprve poté, kdy buďto marně uplyne uvedená dvoutýdenní lhůta pro odpověď na žádost o nové posouzení, nebo poté, kdy je včasná nová odpověď dožadovaného členského státu opět negativní, lze uzavřít, že dožadovaný stát není příslušným státem. Zde lze odkázat na již výše citovaný rozsudek SDEU ze dne 13. 11. 2018 ve spojených věcech C-47/17 a C-48/17, podle kterého „*je třeba čl. 5 odst. 2 třetí větu prováděcího nařízení vykládat v tom smyslu, že uplynutím dvoutýdenní lhůty pro odpověď stanovené v tomto ustanovení definitivně končí dodatečný postup nového posouzení, ať již dožádaný členský stát v této lhůtě na žádost dožadujícího členského státu o nové posouzení odpověděl či nikoli. Dožadující členský stát proto musí být považován za příslušný k posouzení dané žádosti o mezinárodní ochranu, ledaže má ještě k dispozici čas nezbytný k tomu, aby mohl v závazných lhůtách k tomu stanovených v čl. 21 odst. 1 a čl. 23 odst. 2 nařízení Dublin III podat novou žádost o převzetí nebo o přijetí zpět*“ (body 86 a 87 odůvodnění citovaného rozsudku, zvýraznění doplněno NSS). Je přitom nabíledni, že umožňuje-li čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení dožadujícímu členskému státu požádat dožadovaný členský stát o přehodnocení dřívější zamítavé odpovědi a o nové rozhodnutí, tj. tzv. remonstraci, musí být ustanovení čl. 28 odst. 3 pododst. 3 dublinského nařízení vykládáno tak, aby zalhůtovaný remonstrační proces (který může trvat v součtu až pět týdnů) nekolidoval s šestitýdenní lhůtou pro realizaci přemístění. V tomto smyslu lze jinými slovy konstatovat, že je-li šestitýdenní lhůta dle čl. 28 odst. 3 pododst. 3 dublinského nařízení určena k přemístění cizince (žadatele o mezinárodní ochranu) do příslušného členského státu, není případně zahájený remonstrační proces dle čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení součástí procesu realizace přemístění cizince, nýbrž mu předchází, a proto nemůže počas jeho průběhu započít ani plynout zmíněná lhůta pro přemístění. Nejvyšší správní soud tedy na základě výše uvedeného považuje za zřejmé, že zamítavou odpovědí dožádaného členského státu nemůže být založen běh doby šesti týdnů pro realizaci přemístění stěžovatele. Tato doba může počít svůj běh nejprve tehdy, kdy byla na základě příslušných ustanovení a postupů dublinského nařízení definitivně určena příslušnost členského státu.

[14] Právní názor, podle kterého slouží šestitýdenní lhůta dle čl. 28 odst. 3 pododst. 3 dublinského nařízení k faktické realizaci přemístění cizince (žadatele) do příslušného členského státu, ostatně implicitně vyjádřil SDEU ve svém rozsudku ze dne 13. 9. 2017 ve věci C-60/16, *Mohammad Khir Amayry proti Migrationsverket.* Nejvyšší správní soud pro úplnost předesílá, že v odkazované věci se SDEU zabýval konkrétně tou lhůtou šesti týdnů pro přemístění cizince (taktéž podle čl. 28 odst. 3 pododst. 3 dublinského nařízení), jejíž počátek se určuje skončením odkladného účinku odvolání nebo žádosti o přezkum rozhodnutí o přemístění; podle názoru Nejvyššího správního soudu je však v předmětné otázce uvedený druh lhůty teleologicky zcela srovnatelný s šestitýdenní lhůtou podle téhož ustanovení, jejíž počátek se ovšem odvíjí od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí cizince zpět. SDEU zde uvedl, že „[i] *když lhůty stanovené v článku 28 odst. 3 třetím pododstavci nařízení Dublin III mají za následek na základě čl. 28 odst. 3 čtvrtého pododstavce tohoto nařízení omezení maximální doby trvání zajištění, nemění to nic na tom, že mají za cíl určit období, během kterého musí být přemístění provedeno, a že tak v určitých případech nahrazují lhůty v zásadě zavedené za tímto účelem v čl. 29 odst. 1 uvedeného nařízení. Dokud má odvolání nebo žádost o přezkum podaná proti rozhodnutí*

o přemístění odkladný účinek, je pojmově nemožné provést přemístění, což je důvod k tomu, proč lze lhůtu stanovenou k tomuto účelu začít počítat v tomto případě teprve tehdy, když je budoucí realizace přemístění v zásadě dohodnutá a zbývá vyřešit pouze způsob provedení přemístění, a to ode dne, kdy skončil tento odkladný účinek (obdobně viz rozsudek ze dne 29. ledna 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, bod 45).“ Nejvyšší správní soud analogicky s tímto závěrem dospěl k názoru, že v případě prvotní zamítavé odpovědi dožádaného členského státu je zcela obdobně pojmově vyloučeno provedení přemístění. Proto nemohou ze strany dožadujícího členského státu fakticky probíhat přípravy přemístění cizince, a bylo by zcela nesmyslné po tento čas počítat běh lhůty určené k „již v zásadě dohodnuté realizaci“ přemístění, neboť dosud ani není určen příslušný stát.

[15] Na základě specifických skutkových okolností dále SDEU ve výše odkazovaném rozsudku konstatoval, že „[o]*kolnost, že dotyčná osoba byla zajištěna již v okamžiku, kdy skončil odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum, nemůže sama o sobě významně ulehčit přemístění, neboť dotčené členské státy nemohou řešit praktické podmínky přemístění, když o něm není po věcné stránce definitivně rozhodnuto ani není a fortiori rozhodnuto o jeho datu* (zvýraznění doplněno NSS).“ Z citovaného textu lze dle názoru Nejvyššího správního soudu dovodit, že nemohou-li členské státy řešit praktické podmínky přemístění, když o něm není po věcné stránce definitivně rozhodnuto ani není *a fortiori* rozhodnuto o jeho datu, tím spíše nemohou řešit praktické problémy přemístění, pakliže dosud není definitivně určen členský stát příslušný k přijetí cizince zpět.

[16] Nejvyšší správní soud podotýká, že si je vědom obdobnosti stěžovatelem uplatněné argumentace a vybraných pasáží odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 6. 2017, č. j. 33 A 23/2017 – 25 (byť stěžovatel svou inspiraci tímto rozsudkem nedeklaroval). Uvedený rozsudek nebyl napaden kasační stížností, a proto právní názory v něm vyslovené nebyly přímo podrobeny přezkumu Nejvyšším správním soudem. Přesto lze uvést, že se zmíněný rozsudek Krajského soudu v Brně zakládá na podstatně odlišném skutkovém stavu. Tato odlišnost spočívá ve skutečnosti, že na rozdíl od nyní posuzované věci nedošlo v rámci tzv. remonstračního procesu (tj. postupu dle čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení) k následnému vyhovění žádosti o přijetí cizince zpět, nýbrž dožadovaný členský stát (Bulharská republika) ve stanovené lhůtě dvou týdnů (ostatně ani později) na žádost o nové posouzení vůbec nereagoval, a proto nebyla dána fikce vyhovění žádosti o přijetí cizince zpět. V takovém případě krajský soud zcela správně konstatoval, že marným uplynutím dvoutýdenní lhůty dle čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení byl proces remonstrace bezvýsledně vyčerpán, a proto, za neexistence jiných členských států, které by připadaly v úvahu jakožto příslušné státy k přijetí cizince zpět, nebylo možné přemístění cizince v rámci dublinského řízení realizovat. Cizinec měl tedy být správním orgánem ze zajištění neprodleně propuštěn, namísto dalšího prodloužení zajištění. Jelikož však v nyní posuzované věci byl výsledek remonstrační procedury naproti tomu kladný, tj. vedl k vyhovění žádosti o přijetí stěžovatele zpět Slovenskou republikou, nelze vůbec hovořit o nemožnosti dokončení dublinského řízení či nemožnosti realizace účelu zajištění.

[17] Nejvyšší správní soud na základě souhrnu výše uvedených úvah dospěl k závěru, že je-li příslušný orgán Policie České republiky požádán Ministerstvem vnitra o prodloužení zajištění cizince dle § 129 odst. 1 a 6 zákona o pobytu cizinců z důvodu

využití postupu dle čl. 5 odst. 2 prováděcího nařízení (tzv. remonstrace), nesleduje takové rozhodnutí o prodloužení zajištění cíl realizaci přemístění, nýbrž určení příslušného státu k přijetí cizince zpět. Ustanovením čl. 28 odst. 3 pododst. 3 dublinského nařízení daná lhůta šesti týdnů pro realizaci přemístění cizince neslouží k omezení délky zajištění ve fázi určování členského státu příslušného k přijetí cizince zpět, a proto se její začátek neodvíjí od data obdržení zamítavé odpovědi dožadovaného členského státu; odvíjí se naopak od skutečností explicitně vyjmenovaných v čl. 28 odst. 3 pododst. 3 dublinského nařízení, a sice od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. tohoto nařízení. Namítal-li tedy stěžovatel, že žalovaná pochybila, když jeho zajištění trvalo déle než šest týdnů od sdělení zamítavé odpovědi Slovenské republiky na žádost o přijetí stěžovatele zpět, je tato námitka nedůvodná.

[18] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou. S ohledem na § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto zamítl.

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů. Procesně úspěšné žalované na druhou stranu nevznikly (resp. žalovaná ani netvrdila) náklady, které by přesahovaly běžný rámec její úřední činnosti, a které by jí tedy patřilo přiznat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

[20] Stěžovateli byl již v řízení před městským soudem (usnesením městského soudu ze dne 9. 10. 2017, č. j. 1 A 111/2017 – 21) ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6. S ohledem na § 35 odst. 9 s. ř. s. se zastoupení vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Podle téhož zákonného ustanovení platí náklady zastoupení stát. Ustanovenému zástupci stěžovatele z titulu zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti náleží odměna za jeden úkon právní služby [podání kasační stížnosti - § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] ve výši 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod 5 advokátního tarifu], dále paušální částka náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), to vše zvýšeno o 21 % jakožto sazbu daně z přidané hodnoty, jejíž plátcovství ustanovený zástupce doložil. Celkem proto ustanovenému zástupci náleží odměna za zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč. Tato mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dní od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2019

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu